

Šofér už dále nevyjednával a odvezl líbezného pasažéra přímo na četnickou stanici, kde byl Dvořáček zatčen.

Při přelíčení prohlašoval, že byl tehdy opilý a že nevěděl, co dělá. Soud uznal ho vinným a odsoudil ho na deset měsíců do těžkého žaláře.

Nemravná křížovka.

(Okresní soud v Hradci Králové.)

V útulné hospůdce v Hradci Králové sešli se 30. listopadu u jednoho stolu čtyři mládenci počestného cestu přistříhovačů mikád a povídali si o ženských a milování. Stanislav Parukář, který ve svém stáří 20 jar jednak se zalíbením ohlédne se za každým hezkým děvčetem, jednak k smrti rád luští křížovky, udělal za řeči tajuplný obličej a povídal: „Mrkejte, tady mám nejnovější americkou křížovku!“ načez vytáhl z kapsy — fotografii. Zakryl ji rukou, takže z fotografie usmívala se jen něžná hlavička, a dodal: „Hádejte, kdo to je?“ Ale kamarádi hádanku rozluštit nedovedli. Křížovka s pikantním nádechem zajímala i druhé hosty, kteří přišli ze zvědavosti ke stolu. Jakýsi pan účetní, sotva na obrázek pohlédl, děl: „Jémine, to by mohla být slečna Heluška X.“ Jakmile vyslovil pan účetní její plné jméno, Parukář odkryl celou fotografii — a hle, dosud pod rukou ukryté tělěčko roztočilé děvušky se objevilo tak, jak dívka pánbůh stvořil. Zhroutil se pan účetní a prohlásil, že je vyloučeno, aby to byla slečna Heluška, poněvadž jednak Heluška je ve skutečnosti v těle silnější než je na obrázku, jednak že Helušku dobře zná a ví, že by se nikdy nedala fotografovati nahá, jelikož se jí dostalo dobrého vychování. Avšak Parukář odsekl: „Jo, jo, už je to tak, fotografie je stará dva roky a před dvěma lety byla slečna Hela v těle slabší!“ A pověděl ještě, jak se stalo, že slečna Hela dala se v kostymu Evině vyblejsknouti. Byla s veselými mladiky na flámu, ti ji opili a zavedli k fotografovi, kde ji dali vyfotografovati. Obrázek přilákal další hosty, a jeden z nich, dbalý cti dívky i jemu známé, vytrhl fotografii Parukáři z ruky a schoval ji, ale na nátlak holiče a hostů musil ji vrátit.

Rodiče Heluščini záhy zvěděli, jakému posměchu jejich dceruška byla vydána, a požádali policii, aby zakročila u Parukáře o vydání fotografie. Leč holič odepřel, i podali rodiče na něho žalobu pro přestupek urážky na cti. Žaloba jejich projednávala se před vrchním radou Vinklářem. Slečnu Helu zastupoval dr. Mahler, žalovaného hájil dr. Sýkora.

Žalovaný se přiznal, že fotografii dívky ve společnosti ukazoval jako nejnovější americkou křížovku, ale popřel, že řekl, že je to obrázek slečny Hely, a také popřel svůj výrok, že fotografie pořízena byla u příležitosti flámu. Obhájce jeho vytasil se nyní s onou fotografií a předložil ji soudu. Na fotografii zobrazena byla en face mladá, asi 20 letá tmavovlasá kráska, hlubokých černých očí s típčivou čelenkou ve vlasech. Leč ke srovnání obrázku toho se skutečnou Helou nedošlo. Rozčilený otec Heluščin v nestřežené chvíli bez svolení soudce uchvátil fotografii, roztrhl

ji a hodil do kamen. Kráska zhynula v žhavém objetí plamenů.

Svědci, pan účetní a host, který holiči v hostinci vyrval fotografii z ruky, potvrdili obsah žaloby.

Obhájce žalovaného navrhl, aby se vyšetrila výsledkem fotografa, u něhož měla býti fotografie pořízena, koho vlastně představovala.

Soud návrh tento zamítl jako bezpředmětný a vynesl rozsudek, jímž Parukář uznán vinným žalovaným přestupkem, že obvinil slečnu Helu ze smyšleného nemravného činu, t. j., že se dala fotografovati bez šatů, a odsoudil ho do vězení na tři dny s podmíněným odkladem výkonu trestu do jednoho roku a k úhradě nákladů právního zastoupení žalobkyně.

Zástupce žalobkyně odvolal se proti přiznání podmíněného odsouzení. L. N.

Mládenci, dejte pozor při tanci!

(Soudní tabule v Košicích.)

Kdo ví, jak to vlastně tehdy bylo v baru hotelu „Imperial“ v Beregsásu, když si tam 17. února loňského roku tanečnice Helena Šmilovicová zlomila nohu. Ale stalo se to a když se vyléčila, zažalovala svého nešikovného tanečníka Arpáda Denáta u košické sedrie o náhradu výloh lékařského ošetřování a o náhradu ušlého výdělku ve výši 10.500 Kč.

Sedrie odmítla žalobkyni i s jejími nároky usuzujíc patrně, že tanečnice z povolání má být šikovnější a nemá svých nohou používat k takovým figurám, ve kterých se lámou.

Krásná Helena se tím však neuspokojila a odvolala se k soudní tabuli do Košic, žádajíc, aby jako znalec v tomto sporu byl vyslechnut košický taneční mistr Kertéz, který prý dokáže, že tanečník je zodpovědným při tanci za dámu a nese sám následky toho, když jí šlápne na nohu, ať již zúmyslně nebo náhodou.

Při líčení odvolacím žádal obhájce Donátův, aby rozsudek první instance byl potvrzen, poněvadž prý je dokázaná věc, že při tanci v baru vede vždy tanečnice a její partner je figurou pouze vedenou, namnoze ovšem i za nos.

Poněvadž náš zákonník nemá ještě žádných ustanovení o moderních tancích, odročil dr. Lacko projednávání za účelem předvolání dvou svědků, kteří tehdy v baru „Imperial“ byli přítomni, aby vysvětlili bližší okolnosti, při nichž se ona nehoda stala. —ij—

Pět švestek pana Lucíka.

Hladký, mrštný, uhlazený a elegantní je pan Lucík. Hladký a mrštný je proto, že je povoláním obchodní cestující, uhlazený a elegantní proto, že je z Král. Vinohrad. Psátí o panu Lucíkovi znamená psátí o rozumném, chytrém, statečném a vždy duchapřítomném muži, který miluje své povolání, lidi, dívky a celý svět. Pan Lucík je starý mládenec a obchodní cestující.

S čím že obchoduje pan Lucík? S obrázky. Chopil se toho artiklu po převratu, nosil tehdy obrázky pana presidenta a členů revoluční vlády a jiné, jakož i horlivými hovory posiloval lásku k vlasti mezi československým lidem. Tenkrát šly tyto věci na odbyt, pan Lucík si mnuul ruce, vesele chodil a jezdil po republice a krásné provise stěhovaly se do jeho kapsy. Potom se vrátili legionáři a pan Lucík nosil obrázky legionářů. Obchody šly skvěle a on pil každého večera o dvě plzeňské víc. Později ochabl zájem o tyto věci a pan Lucík nosil jiné obrázky, obrázky historické a milostné. Nejvíce prodal dvou hlavíček milujících se srdci v podzimním ořeší. Dnes nosí obrázky všemožného druhu, obchody sice jdou trochu pomaleji, ale jdou, díky zevnějšku a hubě paně Lucíkové. A protože se pan Lucík nemusí o nikoho starat, jsa sám, žije si zcela spokojeně.

Občas zajede si do Prahy, a svou návštěvu hlavního města republiky neoslavuje snad bohopustým hýřením, nýbrž večerním pobesedováním a rozumným rozhovorem v kruhu svých známých ve své hospůdce, kde bývá bouřlivě uvítán starými přáteli.

A ještě nikdy se mu nepříhodilo to, co loni v listopadu. Přišel do hospůdky „U zeleného stromu“ zasedl k svému stolu a trávil čas v rozmluvě s pěti starými známými a upíjením plzeňského. Zábava plynula v družném hovoru a večer by byl skončil jako jiné podobné večery, nebýt bratra pana Peška (jednoho ze starých známých), který se vrátil ze služby a zasedl jako sedmý ke stolu. Přišel už poněkud rozjařen, neboť se stavěl cestou na několik černých piv, a vedl už teď trochu nesouvislé řeči. Patrně neovládal již náležitě svého jazyka, pouštěl jej na dobrodružné procházky a nakonec začal narážet na pana Lucíka. Pan Lucík je shovívavý a trpělivý pán, snášel všechny invektivy s kladným úsměvem a konstatoval se zadostiučiněním loyaltitu pana Peška st., když tento napomínal svého bratra, aby se pamatoval, nedělal mu ostudu atd.

To však jen přilévalo oleje do ohně pana Peška ml., takže počínal si ještě výbojněji, že už to nebylo pomalu k vydržení. Pan Lucík je shovívavý a trpělivý pán, to však bylo už přespříliš, když pan Pešek ml. začal se posmívat jeho povolání.

„Mne můžete hanět jak chcete,“ pravil. „ale nedotýkejte se mého zaměstnání, jinak bych byl nucen vyvodit z toho důsledky.“

„Jaké pak důsledky, cheche,“ posmíval se pan Pešek ml., „heleme se, jaképak důsledky, vy čamaro krepentá?“

„To se uvidí,“ odtušil chladně pan Lucík. „proti zlým slovům jsem oprávněn se hájit. A ukázu vám, že to dovedu!“

„Tak to ukažte, vy, vy agente s teplou vodou!“ blábolil pan Pešek ml.

„Platím!“ zavolal rázně pan Lucík na vrchního. To byla jeho odpověď.

„Máte recht, když seberete svých pět švestek a odtáhnete někam ke všem čertům!“ posmíval se pan Pešek ml.

Pan Lucík vstal. Rychle přiblížil se k panu Peškovi ml., a rozpráhnuv ruku, pohladil nepříteliš jemně svého odpůrce po tváři. Ten ta-

jké vyskočil. Políček panu Lucíkovi vrátil a pan Lucík ztratil teď vládu nad sebou. Vrhl se na pana Peška ml. a začala obapolná ruční práce — — — — — z níž pan Lucík vyšel sice vítězně, ale pamu Peškovi ml. vyletěly dva zuby, a když je nemotorně zvedal, objevil se strážník.

Jménem zákona odvedl oba na komisařství, tam je vyslyšali, chrup pana Peška ml. ošetřil lékař a oba páni odešli pak domů...

Až opět se shledali před senátem v. r. Ed. Součka, kde se nebohý pan Lucík zodpovídal ze zločinu veřejného násilí, neboť se zjištělo, že kromě vyrazení dvou zubů utrpěl pan Pešek ml. ještě natržení ucha a otřes mozku, což všechno dohromady soudní znalci lékařství kvalifikovali jako těžké ublížení na těle.

Pan Lucík seděl na lavičce obžalovaných zasmušilý a bled. Rozechvěle vylíčil soudu celou tu příhodu a usedl. Pak přišel svědčit pan Pešek ml., už uzdravený, a líčil svou věc zase se svého hlediska. Pak vypovídal jako svědci ostatní páni a strážník a konečně promluvil státní zástupce dr. Jelínek a po něm obhájce pana Lucíka dr. Kleťečka. Pak se radil soud. Radil se dosti dlouho a navrátil se z poradní místnosti do jednací síně, vynesl v slavnostním tichu rozsudek, jímž se obžalovaný odsuzuje do tuhého vězení na čtrnáct dnů. A protože je dosud zachovalý, podmínečně na 2 roky.

Pan Lucík odcházel od soudu sklesle. Ztratil svůj humor a rozšafnost a k „Zelenému stromu“ prý vůbec už nepůjde. —ar

Zapovězené ovoce.

(Okresní soud v Břeclavi.)

V továrně ty J. Schön v Podivíně jest zaměstnán jistý inženýr P. P., který sice ve vykonávání svých služebních povinností jest úředníkem přímo vzorným, avšak stejně vzorným jest pozorovatelem vnaď děvčat, které pracují v dotyčné továrně přímo pod jeho dohledem. Ze zkušenosti dávno víme, že zapovězené ovoce nejlépe chutná, a není proto divu, že p. inženýr nacházel zvláštní zalíbení ve vděku mladých děvčat, kterým se chtěl opojiti až k závratí. Ze svých dělnic vybíral si znaleckým okem ty nejkrásnější, zval je k sobě do bytu a slíbil jim za to ulehčení v práci. Neochotným jednoduše vyhrožoval, že je z práce vyhodí.

Tyto jeho milostné avantury jsou zahaleny určitým tajemstvím, jelikož ty nejvíce postižené se jimi před světem jistě nebudou chlubití. Než každá věc má na světě svůj konec a tak se před nějakým časem stalo, že celá věc praskla a p. inženýr má nyní oplétání s paragrafy trestního zákona. Některé dělnice totiž jeho milostné návrhy nejen odmítaly, ale zmínily se o nich svým milencům, a tak v krátké době celý Podivín věděl, že p. inženýr jest kvítko ženské ctnosti nebezpečné a od té doby měly se ženské před ním na pozor, aby se nedostaly do lidských řečí a případných nepřijemností. Zkrátka věc přišla do veřejnosti, což bylo i zaměstnavateli p. inženýra krajně nepřijemným, jelikož v očích místní veřejnosti byl jeho tovární závod po-